

■ І СОТВОРИВ БОГ ЛЮДИНУ

Бут. 1, 27-28:

*«І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх. І благословив їх Бог і сказав їм: "Будьте плідні й множьте і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звірем, що рухається по землі".**

Що це за образ Божий у людині?

Схожість до Бога обличчям,
мовою, звичками, талантами?

Чи вміння творити, доглядати, панувати?

Чи це розум, мислення, безсмертя?

■
Образ Божий цілковито розкрив у собі Ісус,
взявши на себе людську подобу.
Дивлячись на Ісуса з Євангелія,
хочу набиратися схожости.

Як Він говорить, діє, будує стосунки, приймає
рішення, дарує себе людям, зціляє, виганяє зло,
встановлює справедливість – ось конкретні
пункти, яких хочу «набратися» від Ісуса.

■
Він постійно розповідав про свого Отця.
Про Його любов, про житла, які має в небі для нас.
Бо щоб бути до когось подібним, потрібно
мати з ним зв'язок – через спілкування,
присутність, спільні досвіди.

* Якщо інше не вказано, цитати зі Святого Письма наведено за перекладом о. Івана Хоменка.

■ Ісус кликав іти за Ним, щоб відновлювати Божий образ в кожному, хто відповідь на це запрошення. Пішовши за Ним, зможу навчитися спілкуватися так, як Він. Бачити світ, себе та інших так, як Він.

■ Кожна зустріч з Ним, кожна молитва, – це реставрація в мені Його образу.

■ БУТИ АДАМОМ

Бут. 2, 7. 18-19:

«Тоді Господь Бог утворив чоловіка з земного пороку та вдихнув йому в ніздрі віддих життя, і чоловік став живою істотою. ... Тоді сказав Господь Бог: "Не добре чоловікові бути самому; сотворю йому поміч, відповідну для нього". І сотворив Господь Бог з землі всіляких польових звірів і всіляких птахів піднебесних і привів їх до чоловіка побачити, як він назве їх; як саме чоловік назве кожне живе створіння, щоб воно так і звалось».

Людина сотворена з пороку.

Ось чому життя таке крихке.

Людина створена пальцями Бога.

Ось чому життя таке цінне.

Адам – той, хто певний час жив без інших людей.

Він знає, як це – бути на самоті.

Він відчув, чим є життя без стосунків.

Так, він спілкувався з Богом, але нікого відповідного для себе не знайшов.

Аж до створення жінки.

■ Дехто сприймає цей розділ Біблії як підтвердження, що всі мають одружуватися, бо:

«Тоді сказав Господь Бог: Не добре чоловікові бути самому; сотворю йому поміч, відповідну для нього» (Бут. 2, 18).

Як на мене, це підтверджує щось інше: людині потрібна людина.

Якщо я маю добрі стосунки з Богом, але не маю жодної людини, з якою можу поділитися чимось важливим, – то щось зі мною не так.

Можна жити у подружжі, але бути самотнім.
Можна не мати пари, але бути любленим і любити.

Бог дав Адамові завдання – називати
всьяке живе створіння.

Дати комусь ім'я – це знати когось зі середини.
Бог через це запрошення до співпраці дає
дуже великий кредит довіри Адамові і всьому
людству: брати участь у процесі творення.

Адам відчув потребу бути для когось.
Цікаво, що цю особу Бог створив з його ребра.
Десь там у серці кожного є місце для інших.
Людині потрібна людина,
через яку можна пізнавати Бога.

■ БУТИ САМОМУ

Бут. 2, 18:

«Тоді сказав Господь Бог: "Не добре чоловікові бути само-
му; створю йому поміч, відповідну для нього"».

Бог створив людину на свій образ і подобу.
У цей комплект входить безсмертна душа,
розум і свобода.

Отже, я можу обрати бути з Богом,
а можу Його відкинути.

І Він це знає, бо свобода, яку Він подарував,
передбачає опцію «відмовитися».

Він кличе бути з Ним, дружити, любити Його,
спілкуватися, проводити час разом...
Мене захоплює ця риса Ісуса – побачив людей,
покликав іти за Ним, зібрав собі компанію
і був їм другом.

Це ж яким треба бути зрілим, щоб отак
підійти до незнайомців, не боячись,
що Його сприймуть за дивака?

І який це мав бути поклик,
щоб ті відразу кинули все і пішли за Ним?
Хоча багатий юнак не зміг, – відійшов.
Юда не впорався з таким образом
дружби і відійшов на той світ.
Ісус знає, що таке відкинення,
зрада, відмова від любови.
Але при цьому нікого не змушує
бути з Ним, не моралізує за зраду,
не нагадує, скільки я Йому винна.

Образ і подоба Божа у мені передбачає вчитися від Нього будувати стосунки так само. Якщо Він не ламає мою свободу, поважає мій вибір та відмову, то чому я мала би поводитися з людьми інакше? Уподібнюватися до Ісуса – це теж дозволяти іншим мене відкинути, зникнути з мого життя, не бути поруч зі мною, коли я дуже цього хочу. Ісус просив трьох найближчих апостолів йти з Ним на гору молитися, але вони заснули поруч із Ним, коли Він переживав найважчі миті свого життя.

Він вчить власним прикладом, якими людьми варто бути. Він просить без тиску. Він запрошує, мотивує, дає простір. Але ніколи не змушує. Навіть перед тим, як зцілити, питає: «Що ти хочеш, щоб я тобі зробив?».

Повага до свободи – це те, що мене найбільше вражає у Богові. У стосунках, які Він творить. У тому, як приймає інших, не ламаючи їх, не міняючи насильно їхньої токсичної поведінки на стерильно побожну. Бо до любови не змусиш.

А все, що я роблю без любови – кому воно потрібне? Саме тому ні я, ні хтось інший не має права творити собі Бога чи людей на свою подобу, на свої очікування чи потреби. Як добре, що є Бог, і то не я.

Бут. 2, 21-25:

*«І вчинив Господь Бог, що на Адама спав міцний сон, і заснув він. І Він узяв одне з ребер його, і тілом закритим його місце. І перетворив Господь Бог те ребро, що взяв із Адама, на жінку, і привів її до Адама. І промовив Адам: Оце тепер вона кість від костей моїх, і тіло від тіла мого. Вона чоловіковою буде зватися, бо взята вона з чоловіка. Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, і стануть вони одним тілом. І були вони нагі обоє, Адам та жінка його, і вони не соромились».**

Бути Євою – це з'явитися на світ, в якому вже існують стосунки. Це відразу бути серед людей. Для людини. Ось чому жінка важче зносить самотність, ніж чоловік.

«Перетворив Бог те ребро на жінку». Слово, яке вказане в оригіналі, – «збудував». Бог будує другу людину з кістки, хоча першу зліпив з пороку. Мабуть, це про те, які ми різні. Жінка – тіло і кість з тіла і костей чоловіка. Чоловік – зліплений руками Бога з пороку земного. І цих двох Бог призначив, аби стали одним.

Бути жінкою – це розуміти людей зсередини. Розуміти свою відмінність від інших. Розуміти, що Бог мене збудував якнайкраще, бо такий Будівничий не помиляється. Збудував мене так, як ніколи нікого досі.

* Біблія в перекладі Івана Огієнка, 1962.